

Welke knelpunten wil de werkgroep signaleren? En wat moet er eventueel zeker behouden of versterkt worden?

- Op casus- of andere overlegtafels vormen ouders steeds een minderheid t.a.v. de aanwezige hulpverlening. Bovendien ervaren hulpverleners geen stress op zulke momenten, waar ouders er zeer gespannen bij kunnen zitten. Logisch, het zijn zij die geconfronteerd worden met boodschappen van de hulpverlening. Op zulke momenten is het bijna evident dat er iemand is voor de ouder(s). Ook op overlegorganen op beleidsniveau is er vaak maar één ouder aanwezig. De punten die er voor ouders toe doen worden ook niet altijd behandeld wegens bijvoorbeeld te weinig tijd. Het is dan geen slechte zaak dat de ouder kan rekenen op een persoon die hem/haar kan bijstaan, die hier mee op toeziet.
- Ouders hebben de ervaring dat hulpverleners er niet altijd kunnen zijn op het moment dat dit het meest nodig is (crisis). Een vertrouwenspersoon zal mogelijk (meer) concrete en snelle hulp kunnen bieden. Een vertrouwenspersoon laat de ouder niet een week wachten, "het is nu dat de crisis is". "Een hulpverlener doet dat niet, direct komen". "Een vertrouwenspersoon maakt tijd voor u". (hij/zij moet ook geen dossiers bijhouden).
- In de hulpverlening start je vaak met wantrouwen: de hulpverlener maakt een verslag, interpreteert gedrag, ... Dat ligt bij de vertrouwenspersoon anders.
- Bij specifieke hulpverlening (bvb. HCA) kan het een drempel zijn voor ouders om een vertrouwenspersoon in te schakelen of een steunfiguur mee te nemen naar een gesprek. Soms kunnen ouders het verkiezen om de eigen omgeving niet te betrekken, gegeven dat de hulpverlening of de situatie schuldgevoelens, schaamte, ... bij de ouder oproept. ("Maar misschien vullen we dit vanuit de hulpverlening te veel in voor de ouder?")
- Het idee van een vertrouwenspersoon kan als 'bedreigend' of '(te) complex' ervaren worden door hulpverleners. "Nog iemand extra om mee rekening te houden". "Nog iemand nieuw die aan tafel schuift... er zijn nu al zoveel partners betrokken".
- Als de hulpverlener een ouder informeert is hij/zij soms gestresseerd, waardoor de ouder de info niet goed kan 'horen'. Een vertrouwenspersoon kan later, op een rustiger moment de boodschap her- of vertalen. Ook als de info niet begrijpelijk was of de hulpverlener gebruikt veel jargon.
- "Jammer dat we een soort systeem moeten ontwikkelen dat de ouder ondersteunt: moet de hulpverlener de ouder niet ondersteunen?" De kwaliteiten die we verbinden aan een vertrouwenspersoon, moeten toch ook terug te vinden zijn bij de hulpverlening?
- "Vertrouwenspersonen mogen niet altijd aanwezig zijn tijdens een zitting op de rechtbank? Of het mag wel, maar het wordt niet altijd geapprecieerd door rechters?"
- Mensen met een veilig, stabiel netwerk gaan misschien minder snel in de hulpverlening terecht komen.
- Er is de vraag naar een 'pool' van vertrouwenspersonen: m.a.w. is er een 'Lus vzw' voor ouders?
- Ouders betrekken is niet altijd gemakkelijk. De hulpverlening vertrekt (nog steeds) vanuit een sterke focus op het kind (met een beroepsgeheim naar ouders toe).

Heeft de werkgroep concrete suggesties om deze knelpunten aan te pakken? Of andere suggesties om de rechten van minderjarigen, ouders, netwerk verder waar te maken?

- De 'oplossing' voor bovenstaande knelpunten of obstakels ligt net in de inschakeling en de verdere exploitatie en verankering van steunfiguren en vertrouwenspersonen voor ouders!
- Maak sociaal werkers in opleiding meer vertrouwd met vertrouwenspersonen. En maak hen meer bewust van de taal die zij hanteren (vakjargon, ...)